

dette ene Maal, at faa Venstres Vælgere vækket saa godt som muligt. Nu skal jeg naturligvis paa ingen Maade nægte, at det kan være et meget svært Arbejde at vække Venstres Vælgere, det er jeg ikke blind for, men det maa dog alligevel siges, at de Ord, den højtærede Kirkeminister benytter, er en skarp Lud; ingen kender naturligvis bedre Venstres Vælgere og ingen ved naturligvis bedre, hvor skurvede de Hoveder er, som Luden skulde udgydes over, end den højtærede Kirkeminister, men alligevel tror jeg, at hvis den højtærede Kirkeminister havde haft Lejlighed til at lære de fattigunderstøttede at kende, vilde han ikke have begaaet den Synd imod dem, den Uretfærdighed overfor dem, at omtale dem i samme Aandedræt, som han omtaler de straffede Personer. De fattigunderstøttede er naturligvis en Flok, som er sammensat paa forskellig Maade, og jeg skal ikke nægte, at der blandt dem kan være Folk, paa hvilke maaske den højtærede Kirkeministers Ord i og for sig kan passe. Jeg tænker paa dem, der er kommet paa det offentlige Fattigvæsen, fordi de ikke gider arbejde, jeg tænker ogsaa til Dels paa Alimenterne. Men der findes ogsaa paa det offentlige Fattigvæsen en stor Del andre Mennesker, som kun er kommet ind paa det offentlige Fattigvæsen, fordi vor Sociallovgivning ikke er saa fuldenendt, som den burde være i et Land som vort. Jeg tænker navnlig her paa de kronisk syge, som efter nogle Aars Forløb, som Regel efter 2—2½ Aars Forløb, naar de har modtaget al den Hjælp, de kan efter vor nuværende Lovgivning, maa havne paa det offentlige Fattigvæsen. Disse kronisk syge, som i Virkeligheden intet ondt har bedrevet — i Dag er det en af vort Folk, der bliver syg, i Morgen er det en anden, ingen kan værgе sig imod kronisk Sygdom, — kan i Virkeligheden ikke klare sig, naar de hører til Underklassen, længere end 2—2½ Aar, og saa kommer de uvægerlig paa Fattigvæsenet. Jeg synes imidlertid, at det er stor Synd imod dem, at den højtærede Kirkeminister sendte ud i Landet en saadan Artikel, hvis Optagelse Venstres Blade stillede sig alt for velvilligt overfor. Foruden disse findes der paa det offentlige Fattigvæsen en hel Del andre Mennesker, deriblandt særlig ogsaa mange Enker, af hvilke mange er ganske prægtige Mennesker, som er blevet Enker for saa mange Aar siden, at der den Gang ikke var nogen Lovgivning paa dette Omraade, Enker, som altsaa har været henviste til sig selv, og som baade skulde sørge for sig selv og maaske desuden skulde opdrage en stor Børne-

flok, og som med Datidens Arbejdsløn vel kun kunde fortjene 50 Øre om Dagen og derfor vanskelig kunde undgaa at henvende sig til det offentlige Fattigvæsen. Jeg kender selv et Par saadanne Enker, som i mange Aar ikke har faaet anden Hjælp af det offentlige, end hvad der medgik til Husleje, 60—70 Kr. Imidlertid er Aarene gaaet og Børnene kommer fra Haanden, men de gamle svækkes mere og mere, og forsaavidt det ikke gaar Børnene saa godt, at de kan hjælpe deres Moder, saa maa hun til sidst ende paa det offentlige Fattigvæsen. Af den Slags Enker og gamle Mennesker, som er hæderlige Personer, der i Stedet for at være under det offentlige Fattigvæsen burde være inde under Alderdomsunderstøttelsens Forsorg, findes der alene i Vejle 42. Disse er altsaa kommet ind under fuld Forsorg, og det vil være dem ganske umuligt at holde sig fri derfor i den Karenstid, 5 Aar, der kræves for derefter at kunne komme ind under Alderdomsunderstøttelsen.

Naar jeg fremdrager denne Sag her, er det naturligvis først og fremmest, fordi disse Mennesker trænger til Oprejsning. Jeg skal ganske se bort fra det Nervechok, de maa have faaet, da de saa, hvordan den højtærede Kirkeminister udtalte sig om dem. Jeg finder dog ikke blot, man maa gøre noget for dem for at skaffe dem Oprejsning, men ogsaa, fordi den Slags Mennesker i et kultiveret Land ikke bør komme ind under en Forsorg, som berører dem deres borgerlige Rettigheder. Det bør være saaledes, at der indenfor det offentlige Fattigvæsen ikke findes andre Personer end dem, som kan karakteriseres paa den Maade, som den højtærede Kirkeminister karakteriserer dem, nemlig saadanne, som har begaaet et eller andet ulovligt, eller som er daarlige Personer; men netop fordi man nu ved at komme ind under det offentlige Fattigvæsen bliver stemplet som 2den Klasses Borgere, saaledes som det skarpt er trukket op af den højtærede Kirkeminister, mener jeg, at man maa gøre noget for at faa dem, som jeg før omtalte, bort fra det offentlige Fattigvæsen. Og her vil jeg sige, at der fra mit Partis Side er stillet et Forslag om Fattighjælps Eftergivelse i Anledning af Indlemmelsen, et Forslag af en saadan Art, at det netop vil komme disse gamle Mennesker til gode. Det er formet saaledes, at man direkte kan overføre dem til Alderdomsunderstøttelsen, saa snart Fattighjælpen er eftergivet dem. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke allerede paa nærværende Tidspunkt